

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: J. T.
t. č. Věznice H. S.
zastoupen JUDr. Vladimírem Dvořáčkem, advokátem
sídlem Sokolovská 32/22, 186 00 Praha 8

proti
žalované: Vězeňská služba ČR, Věznice Horní Slavkov
sídlem Hasičská 785, 357 31 Horní Slavkov

o žalobě proti rozhodnutí 1. zástupce ředitele žalované ze dne 25. 8. 2023 o stížnosti žalobce proti rozhodnutí žalované o uložení kázeňského trestu ze dne 16. 8. 2023, č. j. VS-68144/ČJ-2023-800832-KŘO-T,

takto:

- I. Rozhodnutí 1. zástupce ředitele žalované ze dne 25. 8. 2023 o stížnosti žalobce proti rozhodnutí žalované o uložení kázeňského trestu ze dne 16. 8. 2023, č. j. VS-68144/ČJ-2023-800832-KŘO-T, a rozhodnutí žalované ze dne 16. 8. 2023, č. j. VS-68144/ČJ-2023-800832-KŘO-T, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce JUDr. Vladimíra Dvořáčka, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. V této věci soud zrušil žalobou napadené a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí žalované z důvodu porušení principu *ne bis in idem*. V dřívějším soudním řízení soud zrušil tehdy napadené rozhodnutí žalované a vrátil jí věc k dalšímu řízení, aniž by se zrušující výrok dotkl tehdejšího prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná však v dalším řízení opětovně vydala i prvostupňové rozhodnutí. V projednávané věci tak současně existují dvě prvostupňová rozhodnutí, což je v rozporu s principem *ne bis in idem*.
2. Řízení o kázeňském přestupku žalobce proběhlo podle správního spisu následovně.
3. Laboratorním vyšetřením vzorku moči žalobce ze dne 3. 3. 2023 byla prokázána přítomnost návykové látky buprenorfin. Po zahájení kázeňského řízení žalobce žalovaná zajistila důkazy o přítomnosti zakázané látky v moči žalobce a dala prostor žalobci k vyjádření, přičemž žalobce opakovaně uvedl, že zakázanou látku nepožil (viz záznam o kázeňském přestupku). Žalovaná vydala rozhodnutí ze dne 4. 4. 2023, č. j. VS-68144/ČJ-2023-800832-KŘO-T (dále jen „*původní prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým byl žalobci uložen kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 20 dní dle § 46 odst. 3 písm. g) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*ZVTOS*“), neboť žalobce zaviněným užitím návykové látky porušil § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS. Původní prvoinstanční rozhodnutí bylo odůvodněno výlučně zjištěním přítomnosti návykové látky v moči žalobce. Ve správním spisu se nachází původní prvoinstanční rozhodnutí, jehož první strana je z levého dolního rohu do pravého horního rohu plynule přeškrtnuta červeným fixem a tímž fixem je u čáry zápis: *ZRUŠENO ROZSUDKEM KS PLZEŇ ZE DNE 28. 6. 2023*.
4. Stížnost proti původnímu prvoinstančnímu rozhodnutí odůvodnil žalobce tím, že jiný odsouzený si udělal do jeho hrnku čaj a dal do něj nějaký lék, což mu sdělil poté, co mu žalobce řekl o pozitivitě svého testu.
5. Následně byl dne 12. 4. 2023 v kázeňském řízení vyslechnut jako svědek spoluodsouzený R. S. (dále jen „*spoluodsouzený*“). Ten vypověděl, že neměl hrnek a měl lék, o němž se domníval, že jde o brufen. Bez vědomí žalobce si půjčil z jeho oděvu na věšáku klíček od jeho skříňky, z žalobcovy skříňky vyňal hrnek, udělal si do něj čaj a lék v něm rozpustil. Spoluodsouzený následně obsah hrnku vypil a nechal ho na stole. Pak spoluodsouzený viděl, jak žalobce z hrnku pije, a řekl mu tedy, ať z hrnku nepije, protože si tam rozpustil brufen. Žalobce se ohradil, proč mu spoluodsouzený pije z hrnku, hrnek vypláchnul a uklidil. Spoluodsouzený dodal, že na jeho skříňce není přes žádost u vychovatele zámek.
6. Z jednotného záznamového listu žalobce vyplynulo, že byl poučen o riziku průniku návykových látek do věznice, o povinnosti dbát zvýšené pozornosti riziku kontaminace nápojů a při konzumaci tekutin. Výslovně byl žalobce nabádán k tomu, aby nenechával svou osobní skříňku neuzamčenou a nevzdaloval se od hrnku s nápojem.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

7. Rozhodnutím 1. zástupce ředitele žalované ze dne 12. 4. 2023 (dále jen „*původní napadené rozhodnutí*“) žalovaná zamítla žalobcovu stížnost proti původnímu prvoinstančnímu rozhodnutí. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že bylo prokázáno, že žalobce užil návykovou látku a k obhajobě žalobce uvedla, že *sdělením OPAS bylo zjištěno, že si čaj do jeho hrnku uvařil spoluodsouzený a že podání vysvětlení spoluodsouzeného je přílohou této stížnosti*. Žalobce byl poučen, že vězeňská zařízení jsou vystavena riziku přítomnosti návykových látek, a žalobce byl proto povinen věnovat zvýšenou pozornost riziku kontaminace potravin a nápojů těmito látkami. Žalovaná uzavřela, že je lhotečné, zda žalobce užil návykovou látku úmyslně nebo z nedbalosti, neboť za daných okolností mohl a měl o rizicích ve věznici v souvislosti s možnou kontaminací nápojů návykovými látkami vědět.
8. Žalobce u zdejšího soudu napadl původní napadené rozhodnutí žalobou, o níž soud rozhodl rozsudkem ze dne 28. 6. 2023, č. j. 57 A 37/2023-42 (dále také jako „*zrušující rozsudek*“), jímž zrušil původní napadené rozhodnutí 1. zástupce ředitele žalované a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Soud již na tomto místě zdůrazňuje, že z výroku I zrušujícího rozsudku je zřejmé, že jím došlo ke zrušení výlučně původního napadeného rozhodnutí – zrušujícím rozsudkem nebylo zrušeno původní prvoinstanční rozhodnutí.
9. Žalovaná v dalším řízení po vrácení věci zdejším soudem postupovala následovně: Znovu (v rozporu s § 58 odst. 2 větou první vyhlášky č. 345/1999 Sb., ve znění pozdějších právních předpisů) sepsala záznam o (témž) kázeňském přestupku ze dne 27. 7. 2023, v němž (v rozporu s výrokem I zrušujícího rozsudku) uvedla, že první prvoinstanční rozhodnutí bylo zrušujícím rozsudkem zrušeno. Žalobce znovu spáchání přestupku popřel a odkázal na to, že vypil čaj, který si do jeho hrnku udělal spoluodsouzený. Žalovaná znovu dne 28. 7. 2023 vyslechla spoluodsouzeného, který uvedl, že trvá na své původní výpovědi a nemá co dodat.
10. Následně žalovaná vydala rozhodnutí ze dne 16. 8. 2023, č. j. VS-68144/ČJ-2023-800832-KŘO-T (dále jen „*nové prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým byl žalobci opětovně uložen kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 20 dní dle § 46 odst. 3 písm. g) ZVTOS za zaviněné užití návykové látky podle § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS.
11. Nové prvoinstanční rozhodnutí bylo odůvodněno zjištěním přítomnosti návykové látky v moči žalobce. Pokud jde o zavinění žalobce, žalovaná v novém prvoinstančním rozhodnutí uvedla, že *byl žalobce v novém řízení vyslechnut na záznam o podání vysvětlení*, kde uvedl, že se před odchodem do práce napil nevědomě z hrnku, který spoluodsouzený bez jeho vědomí vzal z jeho uzamčené skříňky a rozpustil v něm podle svého sdělení brufen. K dotazům měl podle odůvodnění nového prvoinstančního rozhodnutí žalobce uvést, že není běžné, aby si někdo vzal bez jeho vědomí klíč od skříňky a něco ze skříňky, ale že to neřešil, protože spoluodsouzeného zná déle než 20 let. Žalobce nevěděl, proč nenahlásil, že má v hrnku rozpuštěný brufen od spoluodsouzeného, ač věděl, že to byl povinen oznámit. Z toho žalovaná dovodila, že žalobce připustil způsob kontaminace zakázanou látkou nevědomě – ač byl o možnosti konzumace zakázané látky vyrozuměn spoluodsouzeným (podle jeho výpovědi), konzumaci nezamezil a nepříznivý následek ani účinnou lítostí neeliminoval a na jednání spoluodsouzeného poukázal až s odstupem několika dní. Žalobce, ač řádně poučen v jednotném záznamovém listu, tedy spáchal kázeňský přestupek v nevědomé nedbalosti, protože byl ihned po napití upozorněn spoluodsouzeným na obsah hrnku, dále se z hrnku napil, ač ho předtím uložil do zamčené skříňky.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

12. Stížnost proti novému prvoinstančnímu rozhodnutí odůvodnil žalobce tím, že původní prvoinstanční rozhodnutí nebylo zrušujícím rozsudkem zrušeno a že jeho zavinění nebylo zjištěno, protože spoluodsouzený vypověděl, že žalobce o rozpuštěném léku informoval až po napití žalobcem, aniž by bylo zřejmé, že má lék obsahovat zakázané návykové látky. O kontaminaci zakázanou látkou se žalobce dozvěděl až z testu.
13. Rozhodnutím 1. zástupce ředitele žalované ze dne 25. 8. 2023 (dále jen „*nové napadené rozhodnutí*“) žalovaná zamítla žalobcovu stížnost proti novému prvoinstančnímu rozhodnutí. Nové napadené rozhodnutí žalovaná odůvodnila tím, že konzumace zakázané látky žalobcem přes poučení o nutnosti zvýšené opatrnosti s ohledem na riziko kontaminace nápojů byla prokázána testem. K zavinění žalobce žalovaná uvedla, že si byl žalobce vědom napití z hrnku, do kterého si spoluodsouzený udělal čaj s práškem na bolest hlavy (brufen), kdy požití čaje se zakázaným lékem na bolest hlavy (brufen) neohlásil zaměstnanci žalované. Ke stížnosti žalovaná uvedla, že celé kázeňské řízení bylo zrušujícím rozsudkem zrušeno jako celek a vráceno žalované k dalšímu řízení, neboť soud v bodě 17 zrušujícího rozsudku uvedl, že *z hlediska soudního přezkumu představují napadené a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek*. Žalovaná v závěru odůvodnění nového napadeného rozhodnutí dodala, že žalobce požil zakázaný lék a jeho jednání nesměřovalo k eliminaci následku.
14. Soud shrnuje obsah správního spisu tak, že žalovaná nezrušila původní prvoinstanční rozhodnutí a toto rozhodnutí stále existuje, ač bylo následně vydáno nové prvoinstanční rozhodnutí. Ve věci žalobcova kázeňského přestupku tak jsou v současnosti vydána dvě prvostupňová rozhodnutí – původní prvoinstanční rozhodnutí a nové prvoinstanční rozhodnutí. Dále soud konstatuje, že správní spis neobsahuje žádný *záznam o podání vysvětlení* žalobce (viz i spisový přehled čl. 1 správního spisu).

II.

Žaloba a vyjádření žalované

15. Žalobce se svou včasnou a přípustnou žalobou ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“), domáhal zrušení nového napadeného rozhodnutí.
16. Žalobce v žalobě uplatnil dva žalobní body. Zaprvé žalobce namítl existenci dvou prvostupňových rozhodnutí o tomtéž kázeňském přestupku. Zadruhé žalobce namítl, že nebylo prokázáno jeho zavinění požití zakázané látky. Správní orgány totiž podle žalobce nezpochybnily jeho obhajobu, že se mechanicky napil čaje ze svého hrnku a následně ho spoluodsouzený informoval, že v čaji rozpustil brufen. Podle žalobce tedy v okamžiku, kdy se čaje napil, o rozpuštěném léku nevěděl, přičemž o tom, že by měl mít brufen jako volně prodejný lék zvláštní režim nevěděl. Žalobce poukázal na to, že neohlášení nevědomé konzumace brufenu je odlišným skutkem, u něhož není jisté, zda se vůbec může jednat o kázeňský přestupek. Žalobce uzavřel žalobu odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2022, č. j. 43 A 2/2022-59, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 7. 2018, č. j. 22 A 142/2017-39.
17. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že v kontextu zrušujícího rozsudku bylo řízení opakováno, doplněno a poté bylo vydáno rozhodnutí, proti kterému žalobce podal stížnost, zamítnutá novým napadeným rozhodnutím. K zavinění žalobce žalovaná doplnila, že žalobce nezachoval dostatečnou opatrnost, protože se vědomě napil ze svého hrnku, který si však nevyndal ze své uzamčené skříňky a který sám nenaplnil tekutinou. Žalobce neučinil nic k odstranění či zmírnění hrozícího následku. Žalovaná poukázala na

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

to, že žalobce byl o riziku kontaminace nápojů poučen, že sám uvedl, že není normální půjčovat si bez svolení hrnky a pít po sobě čaj, a že žalobcem odkazované rozsudky správních soudů na rozdíl od posuzované věci řešily případy, kdy nebylo dokazováno, jakým způsobem došlo k intoxikaci odsouzeného.

III.

Posouzení věci soudem

18. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce nevyslovil s takovým postupem nesouhlas (srov. výzva soudu ze dne 13. 10. 2023, č. j. 57 A 70/2023-11, a podání žalobce ze dne 6. 11. 2023) a žalovaná s takovým postupem souhlasila výslovně ve vyjádření k žalobě. Navíc byl dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
19. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
20. Žaloba je důvodná.
21. K potenciální vadě řízení spočívající v existenci dvou rozhodnutí o tomtéž kázeňském přestupku by soud byl povinen přihlédnout i z úřední povinnosti bez ohledu na námitku žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 44/2008-142, č. 1842/2009 Sb. NSS).
22. V ustálené judikatuře správních soudů je chápán obecný právní princip *non bis in idem* jako zákaz dvojího projednání téže správní věci. „*Je proto v rozporu s uvedeným principem, aby o jediné žádosti bylo rozhodnuto dvakrát. Bylo-li totiž vydáno ve věci, o níž již jednou bylo pravomocně rozhodnuto, druhé pravomocné rozhodnutí, jde o rozhodnutí nezákonné, rozporné s právními principy.*“ Porušením uvedeného principu však není jen finální existence dvou rozhodnutí v téže věci, ale již tomu předcházející vedení správního řízení o téže věci za účelem vydání dalšího rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2023, č. j. 8 As 360/2018-144, body 21 a 22).
23. Z výše popsaného obsahu správního spisu je zřejmé, a žalovaná to v novém napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě potvrdila, že za kázeňský přestupek podle § 28 odst. 3 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 ZVTOS, skutkově spočívající v tom, že žalobce porušil zákaz konzumovat návykové látky, neboť dne 3. 3. 2023 byla v žalobcově vzorku moči zjištěna přítomnost návykové látky buprenorfin, byl žalovanou žalobci uložen kázeňský trest dvakrát: Poprvé původním prvoinstančním rozhodnutím (rozhodnutí ze dne 4. 4. 2023, č. j. VS-68144/ČJ-2023-800832-KŘO-T) a podruhé novým prvoinstančním rozhodnutím ve spojení s novým napadeným rozhodnutím. O totožném skutku žalobce tak žalovaná vedla dvě řízení v prvním stupni a vydala dvě prvostupňová rozhodnutí, kterými žalobci uložila kázeňský trest. Žalovaná vydala nové prvoinstanční rozhodnutí znovu i přesto, že ve věci již předtím jedno prvostupňové rozhodnutí vydala, aniž by původní prvoinstanční rozhodnutí bylo zrušeno. V době vydání napadeného rozhodnutí (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.) tedy vedle sebe existovala obě prvostupňová rozhodnutí – jak původní prvoinstanční rozhodnutí, tak i nové prvoinstanční rozhodnutí.
24. Uvedený postup žalované představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které nejen že mohlo mít za následek nezákonnost nového napadeného rozhodnutí, ale takový následek nepochybně mělo. Zrušujícím rozsudkem bylo zrušeno

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

jen původní napadené rozhodnutí a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Původní prvoinstanční rozhodnutí zrušujícím rozsudkem zrušeno nebylo a řízení před správním orgánem prvního stupně bylo ukončeno vydáním původního prvoinstančního rozhodnutí. Zaměstnanec žalované, který je oprávněn rozhodnout o stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, měl po vydání zrušujícího rozsudku tedy po provedeném řízení, jsa vázán právními názory zdejšího soudu vyjádřenými ve zrušujícím rozsudku, vydat rozhodnutí v řízení ve věci o stížnosti žalobce proti původnímu prvoinstančnímu rozhodnutí. Ve skutečnosti však správní orgán prvního stupně vedl prvoinstanční řízení a vydal nové prvoinstanční rozhodnutí. Tuto procesní vadu žalovaná ke stížnosti žalobce neodstranila a završila ji tím, že meritorně novým napadeným rozhodnutím zamítla stížnost žalobce proti novému prvoinstančnímu rozhodnutí, ač nové prvoinstanční rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno. Správní orgán prvního stupně v rozporu s principem *ne bis in idem* vedl řízení a vydal nové prvoinstanční rozhodnutí o témž předmětu řízení (přes existenci nezrušeného původního prvostupňového rozhodnutí). Zaměstnanec žalované, který byl oprávněn rozhodnout o stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu žalobci, tuto vadu nového prvoinstančního rozhodnutí novým napadeným rozhodnutím neodstranil, naopak nezákonné nové prvoinstanční rozhodnutí ke stížnosti žalobce potvrdil.

25. Z výše uvedených důvodů soud výrokem I tohoto rozsudku zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 3 s. ř. s. jak nové napadené rozhodnutí, tak nové prvoinstanční rozhodnutí. Soud věc současně vrátil žalované k dalšímu řízení v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s.
26. Pro vyloučení všech pochybností soud uvádí stav správního řízení po právní moci tohoto rozsudku:
 - a) rozhodnutí žalované ze dne 16. 8. 2023, č. j. VS-68144/ČJ-2023-800832-KŘO-T (čl. 37 správního spisu) je zrušeno – viz výrok I tohoto rozsudku
 - b) rozhodnutí 1. zástupce ředitele žalované ze dne 25. 8. 2023 o stížnosti žalobce proti rozhodnutí žalované o uložení kázeňského trestu ze dne 16. 8. 2023, č. j. VS-68144/ČJ-2023-800832-KŘO-T (čl. 49 správního spisu) je zrušeno – viz výrok I tohoto rozsudku
 - c) rozhodnutí 1. zástupce ředitele žalované ze dne 12. 4. 2023 o stížnosti proti rozhodnutí žalované o uložení kázeňského trestu ze dne 4. 4. 2023, č. j. VS-68144/ČJ-2023-800832-KŘO-T (čl. 16 správního spisu) je zrušeno – viz výrok I zrušujícího rozsudku
 - d) rozhodnutí žalované o uložení kázeňského trestu ze dne 4. 4. 2023, č. j. VS-68144/ČJ-2023-800832-KŘO-T (čl. 4 správního spisu) není zrušeno – viz výrok I zrušujícího rozsudku.

Věc bude ve stádiu řízení o stížnosti žalobce proti rozhodnutí žalované o uložení kázeňského trestu ze dne 4. 4. 2023, č. j. VS-68144/ČJ-2023-800832-KŘO-T, a zaměstnanec žalované, který je oprávněn rozhodnout o stížnosti žalobce proti původnímu prvoinstančnímu rozhodnutí (ředitel věznice nebo k tomu zmocněný zaměstnanec Vězeňské služby dle § 52 odst. 3 ZVTOS), musí o této stížnosti rozhodnout (srov. § 60 odst. 2 vyhlášky č. 345/1999 Sb., ve znění pozdějších právních předpisů). Žalovaná při vydání rozhodnutí přihlédne ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí obsaženým ve správním spisu, tedy i k těm, které byly opatřeny po vydání původního napadeného rozhodnutí, a stručně vypořádá, jsouc vázán právními názory zdejšího soudu vyjádřenými ve zrušujícím i tomto rozsudku, základ námitek žalobce obsažených jak v jeho stížnosti

proti původnímu prvoinstančnímu rozhodnutí, tak i proti novému prvoinstančnímu rozhodnutí.

27. Pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí dovodila z bodu 17 zrušujícího rozsudku, že *řízení č. j. VS-68144/ČJ-2023-800832-KŘO-T bylo krajským soudem zrušeno jako celek a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení*, protože z hlediska soudního přezkumu představují napadené a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek, interpretovala zrušující rozsudek nesprávně.
28. Pro žalovanou byl závazný výrok zrušujícího rozsudku (srov. § 54 odst. 6 s. ř. s.). V dalším řízení po vydání zrušujícího rozsudku byla žalovaná vázána právními názory uvedenými v odůvodnění zrušujícího rozsudku (srov. § 78 odst. 5 s. ř. s.). Z výroku I zrušujícího rozsudku vyplývá, že původní prvoinstanční rozhodnutí jím nebylo zrušeno, protože v něm není uvedeno, že se ruší. Z tohoto výroku ani rozhodně nelze učinit závěr, že by bylo zrušeno *řízení č. j. VS-68144/ČJ-2023-800832-KŘO-T jako celek* – takový výrok ostatně ani nepřichází do úvahy ani svým praktickým obsahem (proběhlé řízení nelze zrušit), tak i teoreticky (srov. výrokové možnosti rozsudku v § 78 s. ř. s.). Ve své interpretaci žalovaná pominula, že jedním celkem prvostupňového a napadeného rozhodnutí zdejší soud argumentoval jen ve vztahu k *soudnímu přezkumu*. Výrok I zrušujícího rozsudku ani bod 38 ve spojení s bodem 1 zrušujícího rozsudku, týkající se identifikace rušeného správního rozhodnutí, nedávají žádnou možnost pro pochybnosti o tom, které správní rozhodnutí bylo soudem rušeno.
29. V bodě 17 zrušujícího rozsudku zdejší soud vyjádřil pouze to, že *„z hlediska soudního přezkumu představují napadené a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek“*. Řečeno jinak, tento odstavec zrušujícího rozsudku vyjadřuje obecný princip, že správní soud, když na základě žaloby přezkoumává zákonnost žalobou napadeného správního rozhodnutí, přihlíží nejenom k odůvodnění odvolacího rozhodnutí, ale i k odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Správní soud tedy bere do úvahy při posouzení zákonnosti správního rozhodnutí, že odůvodnění prvostupňového a odvolacího rozhodnutí mohou být vzájemně argumentačně doplňována – chybí-li určitá argumentace v jednom z nich, není na překážku jejich zákonnosti, je-li obsažena v druhém z nich. Obsah tohoto pravidla vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 17. 10. 2023, č. j. 2 Afs 148/2022-57, body 17 a 18: *„NSS souhlasí s tím, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek a navzájem se doplňují (rozsudky NSS ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009-48, č. 2646/2012 Sb. NSS, ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, ze dne 20. 2. 2020, č. j. 2 Ads 171/2019-43, či ze dne 31. 3. 2021, č. j. 3 As 36/2019-45). Zpravidla tak dochází k tomu, že odvolací správní orgán nahradí vlastní úvahou část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a koriguje tak jeho určitá dílčí „argumentační zaškolbrtnutí“, pokud toto rozhodnutí potvrzuje (rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Nelze však vyloučit ani situaci opačnou. Mezery v odůvodnění odvolacího orgánu, které by jinak způsobovaly nepřezkoumatelnost, mohou zaplnit argumenty obsažené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Úkolem odvolacího orgánu je totiž zejména reagovat na odvolací námítky. Z hlediska hospodárnosti řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Někdy pak může rozhodnutí, jímž se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí potvrzuje, působit samo o sobě mozaikovitě a nespojitě, neboť staví na základech vybudovaných správním orgánem prvního stupně a doplňuje pouze chybějící detaily či opravuje ojedinělé přehmaty (rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).“* Pravidlo o celistvosti odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí z hlediska soudního přezkumu se nijak netýká rozsahu, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dochází ke zrušení správních rozhodnutí soudem. Rozsah zrušení správních rozhodnutí soudem (zda je zrušeno jen rozhodnutí druhostupňové nebo i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí) je dán výlučně výrokem rozsudku soudu. Jak je uvedeno výše, zrušujícím rozsudkem (výrokem I) zdejší soud zrušil výlučně původní napadené rozhodnutí. Původní prvoinstanční rozhodnutí zůstalo zrušujícím rozsudkem nedotčeno, stále existuje a nedotýká se jej ani tento rozsudek. Soud se poctivě snažil, aby opakovaný výklad výše v tomto textu vedl k pochopení procesní situace nastalé po vydání tohoto rozsudku.

30. Vzhledem k tomu, že soud ve věci žalobce rozhodoval již podruhé, považuje za efektivní, aby se, bez ohledu na výše popsané procesní vady, které vedly soud k výroku I tohoto rozsudku, současně vyjádřil i ke zbylým žalobním námitkám.
31. Žalovaná v původním napadeném rozhodnutí ani stručně nevysvětlila, *proč* žalobce nejméně vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že jím konzumovaný čaj může obsahovat zakázanou látku, tudíž neodůvodnila závěr o nevědomé nedbalosti žalobce (body 22, 23, 27, 28 a 29 zrušujícího rozsudku). Soud zdůrazňuje, že nebylo na žalované prokázat, jak se zakázaná látka do těla žalobce dostala. Šlo jen o to, že žalovaná měla, pokud nezpochybňovala skutkovou verzi žalobce o čaji spoluodsouzeného, alespoň stručně a přezkoumatelně odůvodnit, *proč* žalobce vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl vědět, že v tekutině v jeho hrnku může být zakázaná látka (bod 33 zrušujícího rozsudku). V bodě 36 zrušujícího rozsudku explicitně soud uvedl, že relevantní úvahy, proč žalobce jednal v nevědomé nedbalosti, uvedla žalovaná ve vyjádření k žalobě, k němuž soud nemohl přihlížet. V bodě 38 zrušujícího rozsudku zdejší soud zavázal žalovanou, aby popsala v případném novém rozhodnutí, co relevantního zjistila o okolnostech spáchání kázeňského přestupku a o osobě žalobce, kdy zjištění o přítomnosti zakázané látky v žalobcově těle nedostačuje, a zda, příp. *proč* z těchto zjištění vyplývá, že žalobce nejméně měl a mohl vědět, že jím konzumovaný čaj může obsahovat zakázanou látku. Byla-li by rozhodnutím žalované stížnost žalobce zamítnuta a nebyla-li by splněním předchozí věty vypořádána obhajoba žalobce zcela, žalovaná též měla vypořádat základ zbytku žalobcovy obhajoby.
32. Soud obecně souhlasí s žalobcem, že závěr o zavinění nemůže vyplývat z toho, že se o kontaminace čaje dozvěděl *po* jeho požití, i v tom, že následné neohlášení konzumace zakázané látky představuje jiný než stíhaný skutek. Aby se žalobce dopustil stíhaného skutku v nevědomé nedbalosti, musel by být učiněn závěr, že *předtím*, než se z hrnku napil, měl a mohl vědět, že v hrnku může být zakázaná látka. Co se dozvěděl poté, co se z hrnku napil, není pro posouzení zavinění relevantní. Stejně tak irelevantní pro závěr o zavinění je, zda se žalobce po zjištění kontaminace nápoje pokusil eliminovat následek přestupku. Následek totiž nastal okamžikem konzumace zakázané látky. Žalovaná nevysvětlila, jak mohl následek (požití čaje se zakázanou látkou) žalobce eliminovat, pokud se dozvěděl o jeho kontaminaci až poté, co ho požil. Jednání žalobce po požití zakázané látky může mít samozřejmě význam z hlediska polehčujících okolností, avšak nikoli pro posouzení zavinění žalobce. Úkolem žalované v souvislosti s posouzením zavinění žalobce je zjistit a přezkoumatelně vysvětlit, zda žalobce o možné kontaminaci čaje měl a mohl vědět před tím, než se z hrnku napil.
33. Nedbalostní zavinění je založeno na zachovávaní nezbytné míry opatrnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2023, č. j. 10 As 221/2021-42, bod 28). Zachování nezbytné míry opatrnosti žalobcem tak má určující vliv na závěr o jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nedbalostním zavinění. Žalovaná na str. 2 a 3 nového prvoinstančního rozhodnutí uvedla, že nevědomou nedbalost žalobce spatřuje mj. v tom, že se přes poučení o zvýšeném riziku kontaminace nápojů ve věznici napil z hrnku (na stole), ač ho předtím uložil do *zamčené* skřínky. Souhrn zjištění o (i) poučení žalobce o nezbytném zachovávaní zvýšené míry opatrnosti z důvodu možné kontaminace nápojů zakázanými látkami, (ii) kontaminaci nápoje spoluodsouzeným a (iii) jednání žalobce, který se napil ze svého hrnku, do něhož si však nepřipravil nápoj a který předtím uložil do zamčené skřínky, může podle soudu svědčit o možném zavinění kázeňského přestupku žalobcem ve formě nevědomé nedbalosti, tedy *proč* žalobce nejméně měl a mohl vědět, že jím konzumovaný čaj může obsahovat zakázanou látku.

34. Žalovaná závěry o zavinění kázeňského přestupku žalobcem ve formě nevědomé nedbalosti rozvinula ve vyjádření k žalobě a přílepkově poukázala na to, že žalobce byl poučen o nutnosti dbát zvýšené míry obezřetnosti při konzumaci jídla a nápojů, že se žalobce napil z hrnku, který si před tím sám nevyndal ze své uzamčené skřínky a do kterého si sám neudělal pití. Žalovaná však nemůže právě uvedenými argumenty doplňovat odůvodnění svých rozhodnutí až v soudním řízení (srov. bod 31 zrušujícího rozsudku). Žalovaná ale může o uvedené skutečnosti opřít závěr o nedbalostním zavinění kázeňského přestupku žalobcem v případném novém rozhodnutí, vydaném v návaznosti na tento rozsudek. Soud připomíná, že „[s]právní soudnictví nechrání veřejná subjektivní práva podle zásady „jednou a dost“: jeho smyslem není potrestat správní orgán (definitivním zrušením jeho rozhodnutí bez možnosti nápravy) za to, že hned napoprvé nevydal bezvadné rozhodnutí – ale pokud možno dovést správní orgán k tomu, aby svou vadu napravil a vydal rozhodnutí zákonné. Proto se ostatně správní rozhodnutí jen neruší, ale také se věci vracejí k dalšímu řízení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2021, čj. 10 Afs 352/2019-26, č. 4243/2021 Sb. NSS, bod 24). Soud dodává, že žalovanou uváděné skutečnosti pak samozřejmě musí mít oporu v provedeném dokazování, které se musí projevit v obsahu správního spisu (soud znovu poukazuje na to, že součástí žalovanou předloženého správního spisu nebyl v novém prvoinstančním rozhodnutí odkazovaný úřední záznam o podání vysvětlení žalobce, ten nebyl uveden ani ve spisovém přehledu, jímž byl správní spis opatřen; z úředních záznamů byly součástí správního spisu pouze úřední záznamy o podání vysvětlení spoluodsouzeným dne 12. 4. a 28. 7. 2023).
35. Vzhledem k žalobní námitce, že brufen je volně prodejný lék, by bylo vhodné, aby žalovaná v nově vydávaném rozhodnutí v návaznosti na tento rozsudek specifikovala s odkazem na příslušná ustanovení právních předpisů, které stanoví seznam návykových látek, proč je v moči žalobce zjištěná látka *buprenorfin* návykovou látkou ve smyslu § 28 odst. 3 písm. b) ZVTOS, neboť žalobci klade za vinu spáchání tohoto kázeňského přestupku a nejde o alkoholický nápoj (srov. první větu odst. II nového napadeného rozhodnutí).
36. Argumentace žalobce, že brufen je volně prodejný lék, má důvody závěru o vině žalobce. Jednak, jak správně v odůvodnění nového napadeného rozhodnutí uvedla žalovaná, ani volně prodejné léky nejsou v režimu výkonu trestu povoleny k volnému používání (srov. § 31 odst. 4 vyhlášky č. 345/1999 Sb. ve spojení s § 2 odst. 2 písm. p) zákona č. 378/2007 Sb.). Nákup jinak volně prodejných léčiv tedy podléhá ve věznici regulaci. Neznalost zákona žalobce neomlouvá. Dále, žalobci nebyla kladena za vinu nedovolená konzumace léku, kterou standardně regulují vnitřní předpisy věznic. A konečně, pokud tato obhajoba žalobce směřovala ke snížení společenské škodlivosti stíhaného přestupku nebo zavinění, pak jí nebylo lze přisvědčit. Žalobce podle všeho zkonzumoval nápoj, který si nepřipravil,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

z hrnku, který předtím uložil do zamčené skříňky. Jeho zavinění tedy kryje nápoj bez ohledu na to, jakou látkou byl kontaminován. Stejně tak škodlivost jednání žalobce nemůže být ovlivněna tím, čím konkrétně byl nápoj kontaminován, protože ta stojí na nedostatku zvýšené opatrnosti s ohledem na vědomé (vzhledem k předchozímu poučení) riziko kontaminace nápojů ve spojení s prokázanou kontaminací.

37. Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem, neboť nové prvoinstanční rozhodnutí a nové napadené rozhodnutí byly součástí správního spisu předloženého žalovanou a správním spisem se v soudním řízení správním nedokazuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 ve Sb. NSS). Zrušující rozsudek byl soudu znám z jeho úřední činnosti (srov. § 121 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.) a znám byl i žalované a žalobci, kteří byli účastníky řízení, které vyústilo ve vydání zrušujícího rozsudku.
38. Judikturní odkazy žalobce v žalobě a žalovaného ve vyjádření k žalobě vypořádal soud již v bodě 37 zrušujícího rozsudku.
39. Soud doplňuje, že pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. platí, že žalovaná strana, tedy žalovaný správní orgán, je určen zákonem. Podle § 69 s. ř. s. je žalovaným ten správní orgán, který rozhodoval v posledním stupni, resp. správní orgán, na který přešla jeho působnost. Z tohoto pravidla judikatura správních soudů dovodila, že správní soud není vázán označením žalovaného v žalobě a jako s žalovaným jedná s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS). Pro oblast rozhodování ve věcech kázeňských přestupků odsouzených Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 14. 11. 2012, č. j. Nad 92/2012-20, judikoval, že žalovanou je v souladu s § 69 s. ř. s. vždy Vězeňská služba ČR, konkrétní věznice, jejímž jménem vydal napadené rozhodnutí příslušník této konkrétní věznice. Proto soud jednal jako se žalovanou s Vězeňskou službou ČR, Věznicí Horní Slavkov, jejíž příslušník vydal jejím jménem napadené rozhodnutí, a nikoli s žalovaným, kterého v žalobě označil žalobce.
40. Nové napadené rozhodnutí doručené žalobci neobsahuje spisovou značku ani číslo jednací (viz přílohy žaloby). Napadené rozhodnutí založené na čl. 49 až 51 správního spisu je označeno ručně psaným stejným číslem jednacím, jaké je vyznačeno na prvoinstančním rozhodnutí. Vzhledem k tomu specifikoval zdejší soud napadené rozhodnutí za účelem jednoznačné identifikace v záhlaví tohoto rozsudku a v jeho výroku nejen datem vydání (dne 25. 8. 2023), ale také tím, že se jedná o rozhodnutí o stížnosti žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí o uložení kázeňského trestu žalobci ze dne 16. 8. 2023, č. j. VS-68144/ČJ-2023-800832-KŘO-T.
41. Závěrem soud uvádí, že věc rozhodl po provedení nezbytných procesních úkonů přednostně podle § 56 odst. 1 *in fine* s. ř. s. Jako závažný důvod pro takový postup shledal soud souhrn následujících skutečností: Jednak byl žalobci uložen kázeňský trest, který je závažným zásahem do základních práv. Jednak může mít spáchání kázeňského přestupku vliv na jeho případné podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (k obojímu srov. nálezný Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08, body 28 a 30). A v neposlední řadě, soud v téže věci rozhodoval podruhé a již z žaloby bylo zřejmé, že v řízení došlo k natolik závažné procesní vadě, že nové napadené rozhodnutí nemůže obstát.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

42. Soud uzavírá tím, že žalovaná je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázána právními názory zdejšího soudu vyslovenými jak v tomto rozsudku, tak ve zrušujícím rozsudku. Žalovaná se může vymanit z této kasační závaznosti pouze v úzce vymezených případech. V úvahu připadá zejména změna skutkových okolností, na nichž byla založena její (zrušená) rozhodnutí, či změna právních poměrů (podrobně srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS, body 36 až 44).

IV.

Náklady řízení

43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Plně procesně úspěšnému žalobci přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 8 228 Kč, kterou tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu], dvě paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a 21 % DPH ze součtu těchto částek ve výši 1 428 Kč. Dále jde o zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč [srov. položka 18 odst. 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Náhradu nákladů řízení je žalovaná povinna zaplatit k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (srov. § 54 odst. 7 s. ř. s.). Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 16. listopadu 2023

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.